

ЕЛИН ПЕЛИН

ЗА БЪЛГАРСКАТА КНИГА

chitanka.info

От няколко години насам всички сме навикнали да се оплакваме, че книгата не върви, че българската книга никак не върви. Оплакват се писатели, оплакват се книгоиздатели, оплакват се прости и интелигентни, оплакват се общественици. Оплакват се също, и може би с най-голямо съчувствие към писателите, всички ония, които не желаят, не купуват и не четат.

С мъдрост и проникновение всички търсим причините на това зло. Пишат се много статии, с които се установява действителността. Но начините за отстранение на тия причини не са друго освен апели и благородни пожелания, които се отправят главно към държавата. Писателят получава отвсякъде съжаления, съчувствия топли, сърдечни, от всички страни, от всички среди, от управници, от министри. Но всичко това звути като съболезнование към близките на някой далечен покойник. И работите си вървят така, както са вървели. А всъщност оплакванията са преувеличени, съжаленията неискрени. Това се потвърждава от факта, че книгоиздателствата от две-три години насам хвърлят на пазара едно изобилие на книги, кое от кое покрасиво издание. На що разчитат тия хора, които са повечето интелигентни хора, като хвърлят капиталите си в тия издания?

Естествено, те разчитат на печалби.

Често пъти обвиняваме спорта, киното, радиото, автомобила, че убиват интереса към книгата, че отнемат читателя. В това има може би известна истина, но главната причина да нямаме читатели не е там. Всички тия обвиняеми „вредители“ може би понякога са полезни.

Киното, радиото, спортът, лесното пътуване създават интерес, откриват по-широк хоризонт за ума и за душата и създават по-издигнат и по-културен човек, който покрай всички тия работи ще потърси и книгата.

Но ще потърси по-хубавата книга, по-изящната, по-дълбоката.

Никакви оплаквания, никакви апели, никакви съчувствия няма да помогнат за успеха на българската книга. Самата тя трябва да си помогне.

Задачата на всеки, който работи за българската книга, е да повдигне истинската книга, да я отличи, да я отдели от полицата, на която се хвърлят всички непотребни книжлета, и да я постави на почетно място, за да предизвика по-изисканите вкусове и да привлече

погледите на ония, които ежедневно се отчайват от нея и които постоянно корим, че не четат.

Днешният век е наречен нервен век. Последните няколко години са най-нервните от него. Отделният човек, измъчен, изморен от ежедневните съобщения за войни, от трескавите приготовления на смъртоносни оръжия, остава без надежда, без перспективи, без вяра в доброто. Той търси почивка, забрава, спокойствие. А най-тихото, най-висшето, най-топлото душевно спокойствие ще му даде книгата. Тя ще укрепи вярата му в доброто и хубавото, тя ще го накара да повярва в човека, значи в себе си.

Да, това чудо може да направи книгата, истинската, талантливата, художествената, дълбоката и мъдрата книга.

[Излиза във в. „Вестник на вестниците“, бр. 109–110, 30 януари 1939, с. 7.]

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.